

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2017 roku we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa **T. M.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołowie

z dnia 11 lipca 2017 r.

sygn. akt I C 572/16

I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w sentencji wyroku Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt I C 572/16, w ten sposób, że w pkt III, w miejsce słów: „nakazuje pozwanemu T. M.”, nakazuje wpisać poprawnie: „nakazuje pozwanej A. M.”;

II. oddala apelację;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO

Monika Kuźniar

Sygn. akt II Ca 1802/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w punkcie I zasądził od pozwanej A. M. na rzecz powoda T. M. kwotę 4.700,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 maja 2016 r. do dnia zapłaty, w punkcie II zasądził od pozwanej na rzecz powoda 1452 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w punkcie III nakazał pozwanemu T. M. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu w Wołowie kwotę 352,70 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na zwrot kosztów podróży świadka.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku ograniczył do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa.

Zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. przedmiotowa sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Katalog zarzutów, które skarżący może uczynić podstawą apelacji w tego rodzaju postępowaniu został w art. 505⁹ § 1 k.p.c. ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne, czyniąc je podstawą rozstrzygnięcia apelacyjnego.

Poddając ocenie zarzuty sformułowane w apelacji, Sąd Okręgowy uznał, że spór w niniejszej sprawie oscyluje wokół zagadnienia związanego z legitymacją bierną pozwanej do występowania w niniejszej sprawie. Pozwana zaprzecza, aby łączyła ją z powodem umowa o świadczenie usług polegających na wylepianiu plakatów reklamowych i nie zgadza się z ustaleniami Sądu I instancji w tym zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji, wbrew zarzutom apelacji, dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, a wyciągnięte wnioski mieszczą się w granicach zastrzeżonych przez art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią przytoczonej regulacji, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez apelującego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w ww. przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., sygn. akt IV CK 387/04). Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd meriti ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta nie będzie zachowana jedynie wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość, zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IV CSK 290/09). W takim wypadku, oparcie przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jedynie na przedstawieniu własnej oceny i gradacji dowodów, nie może doprowadzić do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd ad quo i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Celem Sądu jest zatem dokonanie określonych ustaleń faktycznych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd dokonuje swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a co za tym idzie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego.

Taka, o jakiej mowa powyżej, sytuacja nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie. Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej kryteria wskazać należy, iż Sąd I instancji, opierając się na dowodach z kopii dokumentów przedstawionych przez powoda, wydruków korespondencji e-mailowej stron oraz zeznaniach świadków, ustalił istotne okoliczności sprawy. Sąd Okręgowy nie miał żadnych wątpliwości, że pomiędzy powodem a firmą pozwanej została zawarta ustna umowa o wykonanie dzieła w postaci wyklejania plakatów reklamowych we wskazanych przez pozwaną miejscach. Powód wykazał, że otrzymywał w kwietniu i maju 2016 r. zlecenia na wyklejanie plakatów, kierowane do niego pocztą elektroniczną z adresu mailowego należącego zgodnie z zaświadczeniem z ewidencji i informacji o działalności gospodarczej do firmy pozwanej, nadto pozwana w wiadomości e-mail z dnia 16 maja 2016 r. potwierdziła wykonanie umowy i zobowiązała się do uregulowania należności w kwocie dochodzonej w niniejszej sprawie. Sąd

Odwoławczy wobec tak zebranego materiału dowodowego nie miał wątpliwości, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił i zakwalifikował umowę zawartą przez strony, tym samym również zarzut naruszenia art. 65 §2 uznać należało za chybiony.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 43⁴ k.c. oraz art. 43⁹ k.c. zważyć należy, że w niniejszej sprawie powód dochodził wynagrodzenia za świadczenie usług na rzecz firmy (...), w postaci wyklejania plakatów reklamowych, w okresie kwiecień-maj 2016 r.. Okolicznością bezsporną jest, iż w tym czasie właścicielem firmy (...) była pozwana A. M..

W ocenie Sądu Okręgowego, również zarzut naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. oraz 217 § 1-3 k.p.c. okazał się chybiony. Sąd Rejonowy słusznie dopuścił dowody zgłoszone przez powoda w piśmie z dnia 13 grudnia 2016r., bowiem pismem tym powód wykonał zarządzenie Sądu z dnia 6 grudnia 2016 r., którym to Sąd I instancji doręczył mu odpis sprzeciwu pozwanej i zobowiązał do złożenia w terminie 14 dni pisma przygotowawczego z ustosunkowaniem się do sprzeciwu i zgłoszenia wszystkich twierdzeń i dowodów. Pisma przygotowawcze, o jakich mowa w art. 207 § 3 k.p.c., mają na celu dodatkowe wyjaśnienie okoliczności sprawy, ustalenie zakresu okoliczności spornych czy też uszczegółowienia stanowiska strony. Powód zgłosił wszystkie wnioski dowodowe w zakreślonym przez Sąd terminie, wobec czego nie można traktować tych dowodów jako spóźnionych.

W świetle powyższego żaden argument apelacji skutecznie nie podważył zaskarżonego wyroku, co skutkowało oddaleniem apelacji na mocy art. 385 k.p.c., jak orzeczono w punkcie II.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie III na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwana jako strona, która przegrała w postępowaniu apelacyjnym w całości, winna zwrócić powodowi koszty postępowania apelacyjnego, na które złożyło się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w wysokości 450 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO

Monika Kuźniar

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.